

(המשך מעמוד 29)

הכלבה הגדולה וחביבת המוג. כשהתחילה נירה להופיע במועדון של מרקו, היו שני הכלבים הענקיים משתעשעים בפתחו של מועדון הלילה עד גמר התוכנית. וכשבנוי התחממה, היה ברור ש"הבעל האחד והיחיד הוא פרדי. התמול מולם והם החלו לחיות חיי משפחה. נירה ילדה תינוק. רופא המשפחה דרש להוציא את הכלב מהבית. בנוי עברה להתגורר יחד עם פרדי באחד החדרים שהקציב להם מר"קו בדירתו. כל זמן ההיריון גילה פרדי דאגה בלתי פוסקת למי שעתידה להיות אם גוריו.

בלילה שבו המליטה בנוי היו שניהם בביתו של מרקו. בחצות שמעו את פרדי נובח. אחר כך שמעו לילות. כשהגיעו מרקו ונירה כבר היו השניים רבוצים ליד שניים עשר גורים (שלושה מתו יותר מאר"ח) כשפרדי עזר לבוני לנקות אותם ב"לשונו.

כשחלפו הימים נראה היה שבנוי מת"עייסת מההנקה הממושכת. נהגה נירה ל"האכיל את הגורים באדון. אבקת חלב של תינוקות. שבה היתה מאכילה את בתה בת שבעת החודשים.

כל חייהם ידעו בנוי ופרדי רק אהבה. נירה ובנוי ביתה התייחסו אל הכלבה. של"רות גודלה ניחנה במגז חביב ועדין כשל יצור אנושי. ואילו מרקו, מרקו של מר"קו דוני הלילה ושל החתיכות המשגעות, הת"חיל להיראות יותר ויותר, גם בכארים אליהם נהג ללכת בערבי שבת. כשהוא צמוד אל פרדי הענק שלו.

אולי משום כך לא ידעה בנוי שמבני"אדם צריך להיזהר לפעמים. כשראתה ה"שבוה את הפתיחן שהיה זרק בחצר ה"סגורה של מוסך אודי שבהרצליה, לשם לקח מרקו את שני הכלבים כדי שיתרענו במרחב, לא עלה על של חשד בליבה. היא בלעה את הפתיחן.

כשנתקפה בעויתות הראשונות במכונית של מרקו, כשהיו בדרכם הביתה האכיל את הגורים. היא כבר מאוחר.

ארבע שעות עבר הוטריר ד"ר זאב שיינר כדי להציל את חייה. אר"בע שעות שבמהלכן קיבלה אינפוזיה, והיה צורך לעסות לה את הלב שהפסיק לפעום. ארבע שעות, שבמהלכן יצא מרקו מהחדר, כדי שלא יראו אותו בוכה. בנוי מתה ב"שמונה בערב וכשמתה שאל מרקו בחוסר"אונים: "איך אני אספר את זה לגורים?" פרדי מסתובב ליד תשעת הגורים ה"יתומים, נועץ בהם מבט עגום, ומשתטח על השטיח בסלון. בנוי לא תבוא יותר לשחק איתו.

"רק לפני יומיים הביאו אלי לקליניקה כלב קולי שחור", אמר ד"ר שיינר, שגי"לה את אותם סימני הרעלה שנתגלו אצל בנוי. "גם הוא מת. זה היה מקרה טראגי במיוחד, כי הילדה בת השלוש עשרה, ש"הקולי היה שלה, קיבלה אותו במתנה לפני חצי שנה אמתה, לפני שמתה. אני לא יודע מי מפזר את הרעל הזה בחצרות. אבל גם אם זאת לא העירייה, לא ייתכן שאנשים יוכלו לקנות רעלים בקלות כזאת ויפזרו אותם בחצרות."

נילי רבינוביץ עדיין לא יודעת שבנוי מתה. ונירה איננה מעיזה לספר לה. "אני לא יודעת איך אני אגיד לה את זה", היא אומרת. "אולי אני לא יודעת לה שבוני חזרה לבית שלה, בדומרק."

מי אשם שבנוי מתה בצורה כזו?

העיריות מתנערות מאחריות. נכון, פקחי מחלקות התברואה מפזרים רעלים רות הבתים ובמקומות עובים רעלים נגד חולדות ועכברים. אבל הם תולים בכניסות לבתים פתקאות קטנות עם אז"הרה לדייריים. חוץ מזה קובע החוק ש"כלבים צריכים ללכת עם חמטמים ועם רצועות. אז מה פתאום העירייה אחראית שלכבים אוכלים רעל ומתים? שלא יתנו להם להסתובב בחצרות.

אפשר היה לבקש מהעיריות שידועו על פיזור הרעל לדיירים בסביבה 24 שעות לפני שעושים זאת, שידועו על כך במו"דעות גדולות ומאירות עיניים; ולא ב"פתקים קטנים שכל רוח מעיפה אותם. אבל כנראה שלעיריות אין זמן לחשוב על דברים כאלה.

חוץ מזה, הפתחים העירוניים הם לא היחידים שמפזרים פתיונות רעל. במדי"נתישראל יכול כל אורח להיכנס לחנות הדבריה או לבית מרקחת, לקנות רעל כמה שהוא רוצה ולהרעיל את אשתו או את הכלב של השכן שלו. זאת מדינה דמוקרטית, לא?

ניסים וקרט הרים

מאהבה אפשר

את העוזי ולחץ

הוא לא נתן לה מנוחה. עקב אחריה לכל מקום שהלכה. כשהסבירה לו שה"עניין הוא חד-צדדי לגמרי, ושהיתה מע"דיסה שיתרחק ממנה קצת, התחיל ל"ש"בת אצלה לילות שלמים. הוא היה יושב מולה, לא נותן לה לישון, וכל מה שהיה עושה זה לבכות. הרבה ממה שהם דיברו ביניהם לא הבנתו. אני לא מבינה צרפתית. הוא היה מדבר עם סילביה צרפתית. היא משווייץ ומבינה צרפתית." בעקבות המיפגש עם שחר, ניקר ב"אדווינה החשש כל אותו יום ברפת: "ידעתי שהוא לא יעזוב אותי כל-כך מהר. הוא ידע שאני יודעת איפה סיל"ביה, והייתי בטוחה שינסה להוציא זאת

למחות רגה פעמיים

בתמונה היתה מיטתה של סילביה, חברתה לחדר של אדווינה, שעברה לחדר אחר בעקבות חיזוריו העקשניים של השומר. סילביה הבלונדית היתה העילה הישירה, שלא מרצונה, לכל הדם השפוך.

ממני"אדווינה סיימה את עבודתה ב"רפת בצהריים, התקלחה, אכלה בחדר"האוכל המשותף, ושם הספיקה לספר ל"כמה מחברי המשק כי השומר עוקב אחריה, ומנסה להוציא ממנה את כתוב"תה החדשה של סילביה. "הוא היה הסיבה היחידה שסלביה עז"בה את חדרו ועברה לגור במקום אחר, הסבירה אדווינה, "היא השביעה את כולם שלא יגלו לו איפה היא גרה, כי אין לה יותר כוח אלו". מחדרה האוכל הלכה אדווינה לחדרה, נעלה מאחוריה את הדלת, "ממש פחדתי. אני לא יודעת למה, אבל הרגשתי שמשוה עזר יקרה."

צרוך מכיוון הצריפים

בשניים בערך הופיע ניסים וקרט. בהתחלה הוא ניסה לפתוח את ה"דלת. כשגילה שהיא נעולה, סיפרה אר"וינה, "התחיל לדפוק כמו מטורף ולצי"רוח. איפוא סילביה? איפה סילביה?" את אשר התחולל אותה שעה בחוץ. תיאר מנחם כך. מכיר הקיבוץ: "היתה לנו ישיבה במזכירות, כשפתאום נכנס חבר ואמר שנורה צרוך מכיוון הצרי"פים. החברים יצאו מייד מהישיבה לכי"וץ הצריפים. אני נשארת ליד הטלפון. הזעקתי מישרה, לכל מישרה." כינתיים נאסף רובו של המשק ליד הצריפים הישנים, המשמשים למגורי ה"

התאבד ניסים וקרט. וחדר בו החתוכים ודם פיצעה וחפץ בדירה. המיטה

שה עטוף מיטפתה המסתירה את הקרתה הקטנה שנעשתה לה בבית-החולים לטי"פול בפיעצה. עד היום אין איש יודע כיצד בדיוק נפצעה. לשרוט את עצמה ברגע הפאניקה, כפי שקבעה סברה אחת, אין אדווינה יכולה: עבודתה בחליבה אינה מאפשרת גידול ציפורניים, והיא מושיטה זוג ידיים, שציפורניהן קצוצות עד לבשר ממש. הסיכויים שנפוצה מ"ריקושט מעטים מאוד. הקליעים חדרו כו"לם, חד וחלק, מבעד לקירות העץ הדקים, לא פגעו באף מקום בחומר קשיח. כך, נשארה האפשרות האחרונה: אדווי"נה נשרטה בראשה מאחד הכדורים ש"שטפו את החדר מבחוץ.

בארבע בבוקר קמת, הייתי בדרכי לרפת. היה חושך עדיין, נכנסתי לתוך שדרת העצים, בכניסה לרפת, ופתאום מישהו קפץ לי מתוך העצים בדיוק מולי. "זה הצעירה כמעט התעלפה מבהלה. זה היה ניסים. הוא שאל אותי אם אני יודעת איפוא סילביה. ענית לו שכן, ואו הוא דרש ממני לגלות לו. לא הסכמתי, והתחלתי לברוח. פחדתי פחד מוות."

פחד מוות!

כך ניצלו חייה של המתנדבת השמנ"מונת מירוקשייר, אנגליה, הנמצאת ב"קיבוץ שלושה חודשים בלבד. "הכול התחיל בשעה ארבע בבוקר", התחילה אדווינה צ'רטון את תיאור יום"הדמים, כשהיא רובצת על מיטתה. ר"א